

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

τεύχος 6

Ιούλιος 1992

ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

"Η ανάμειξη αξιωματικών της χωροφυλακής στη διακίνηση μεγάλων ποσοτήτων ναρκωτικών...διερευνάται με άκρα μυστικότητα απο την εισαγγελία πρωτοδικών της Αθήνας... Ειδικότερα, όμως, ερευνάται η πιθανή ανάμειξη του αστυνόμου Παύλου Μπογράκου -γνωστού απο το μπλοκάρισμα των λογαριασμών του Κοσκωτά στη Γενεύη- τόσο σε διακίνηση 60 κιλών κοκαΐνης στην Αθήνα όσο και στην υπόθεση του πλοίου "Αλέξανδρος G", στο οποίο τον Μάιο του 1983 -μόλις κατέπλευσε στο Σουέζ- βρέθηκαν και κατασχέθηκαν 203 κιλά ηρωίνης και 33 κιλά βάση μορφίνης... Ανώτατος αξιωματικός της ΕΛ.ΑΣ. κατέθεσε (στον αντεισαγγελέα πρωτοδικών κ. Γεράκη) απόρρητα έγγραφα που βεβαιώνουν -σύμφωνα πάντα με δημοσιογραφικές πληροφορίες- τη συμμετοχή του Μπογράκου και τριών αποστράτων αξιωματικών της χωροφυλακής σε διακίνηση ναρκωτικών... Απο τις μαρτυρικές καταθέσεις...προκύπτει, ύστερα απο 9 χρόνια, ότι η ποσότητα ναρκωτικών που κατασχέθηκε στο "Αλέξανδρος G" ήταν μεγαλύτερη εκείνης που εμφανίστηκε απο τις αιγυπτιακές και τις ελληνικές αρχές δίωξης ναρκωτικών, γεγονός που έχουν βεβαιώσει και τα μέλη του πληρώματος του πλοίου..."

[άρθρο στα "ΝΕΑ" (10/6/92) με τίτλο: "Κύκλωμα ηρωίνης"]

Ενώ ο πόλεμος των δυνάμεων του "νόμου και της τάξης" κατά της "μάστιγας των ναρκωτικών" συνεχίζεται, η παράνομη τοξικομανία διωκόμενη διωγκώνεται με αλματώδεις ρυθμούς, ενώ η νόμιμη τοξικομανία προωθείται, διαφημίζεται κι εξαπλώνεται.

Όλοι σχεδόν οι λαοί του παρελθόντος γνώριζαν τα φυτά που περιέχουν ψυχοτρόπα συστατικά και τα είχαν ενσωματώσει στην κουλτούρα τους για θρησκευτικούς και θεραπευτικούς λόγους· σε αυτούς τους πολιτισμούς, η τοξικομανία ως κοινωνικό πρόβλημα ήταν ανύπαρκτη. Οι τελευταίοι αιώνες σηματοδεύτηκαν απο την ανάδυση και την εδραίωση μιας κοινωνικής οργάνωσης που έχει ως κεντρικές της αξίες το κέρδος, τον ανταγωνισμό και την απόλυτη ανάπτυξη των μέσων παραγωγής. Ο καπιταλισμός, αναπτύσσοντας σε τεράστιο βαθμό την τεχνολογία, έκανε δυνατή την κατασκευή χιλιάδων συνθετικών ψυχοτρόπων, ιδιαίτερα κατά τον 20ο αιώνα. Οι αρχές του αιώνα μας, είναι το χρονικό σημείο όπου η εξουσία δημιουργεί, με την ποινικοποίηση και την εμπορευματοποίηση, τις προϋποθέσεις του σύγχρονου κοινωνικά διαλυτικού φαινομένου της τοξικομανίας. Οι πολιτικο-οικονομικές ελίτ, αφενός ποινικοποίησαν τη χρήση και τη διάθεση μιας ορισμένης μερίδας ψυχοτρόπων, και αφετέρου εμπορευματοποίησαν μια άλλη μερίδα. Αυτή η νομοθετική ρύθμιση δεν είχε άλλη σκοπιμότητα παρά την επέκταση της κυριαρχίας τους και την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσής.

Ο παραπλανητικός όρος "ναρκωτικά" χρησιμοποιείται σκόπιμα απο τους κρατούντες για να συσκοτίσει τα πραγματικά κριτήρια διάκρισης των ουσιών σε νόμιμες και παράνομες, για να μυθοποιήσει τη φύση του προβλήματος και τις πραγματικές διαστάσεις του. [Χρησιμοποιούμε τον όρο "ψυχοτρόπα" για να ονομάσουμε τις χημικές ουσίες,

φυσικές και συνθετικές, τοξικομανιογόνες και μη, που μεταβάλλουν την ψυχική διάθεση, την αντίληψη, το συναίσθημα, τη βούληση ή τη συμπεριφορά του χρήστη.]

Η διάκριση των ψυχοτρόπων σε νόμιμα και σε παράνομα, δεν καθορίζεται από την τοξικότητά τους ή από το βαθμό των βιολογικών, ψυχολογικών και κοινωνικών επιπτώσεών τους, ούτε από κανένα άλλο επιστημονικό κριτήριο. Καθορίζεται από ένα πλέγμα οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων των κρατούντων. Την επιστημονική επίφαση έχει αναλάβει να δίνει η συντεχνία των γιατρών και των ψυχιάτρων, συγκαλύπτοντας με χυδαίους επιστημονικοφανείς μύθους τις επιλογές της κρατικής και οικονομικής εξουσίας. Για παράδειγμα, η κάνναβη (της οποίας η παραγωγή είναι προσιτή στον καθένα, και συνεπώς δεν είναι μονοπωλήσιμη), βαφτίζεται "επικίνδυνο ναρκωτικό" και "προθάλαμος των σκληρών", παρά το γεγονός ότι έγκυρες διεθνείς ιατρικές έρευνες έχουν αποδείξει την ατοξικότητά της, και παρά το γεγονός ότι η περιβόητη "θεωρία της κλιμάκωσης" είναι επιστημονικά διάτρητη. Από την άλλη πλευρά, η ιατρική συντεχνία υποθάλλει διακριτικά τα τεράστια κέρδη των βιομηχανιών- παραγωγών και των κρατών μέσω φορολογίας, κέρδη που αποφέρει η εκρηκτικά αναπτυσσόμενη αγορά των νόμιμων τοξικομανιογόνων. Ταυτίζοντας το συμφέρον της με τα κυρίαρχα συμφέροντα και κάνοντας χρήση της "επιστημονικής αυθεντίας" της, υποβαθμίζει τις σοβαρές οργανικές βλάβες και την εξάρτηση που προκαλούν το αλκοόλ, ο καπνός και ο καφές, ενώ ταυτόχρονα αυτές οι ουσίες διαφημίζονται εντατικά και προβάλλονται ως σύμβολα γοήτρου. Τα ψυχοφάρμακα, εξαιρετικά επικίνδυνα τοξικομανιογόνα, προβάλλονται από την ιατρική προπαγάνδα ως "αποτελεσματικά θεραπευτικά μέσα", και με τη συνταγογραφία ωθείται στην τοξικομανία ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού. Αυτές οι ουσίες είναι νόμιμες, κυρίως επειδή ο μονοπωλιακός έλεγχος της παραγωγής τους είναι εξασφαλισμένος και είναι φοροαποδοτικές.

Η ποινικοποίηση δημιούργησε τις προϋποθέσεις της συγκρότησης ενός διεθνούς ολιγοπωλιακού κυκλώματος εμπορίας των παράνομων ψυχοτρόπων (κυρίως ηρωίνη, κοκαΐνη, χασίς), το οποίο εκτόξευσε τις τιμές στα ύψη. Το ποσοστό κέρδους που αποκομίζει αυτό το κύκλωμα είναι υψηλότερο οποιουδήποτε άλλου εμπορεύματος και το παράνομο εμπόριο δίνει τεράστια οικονομική και πολιτική ισχύ σε αυτούς που το ασκούν. Μέλη του κυκλώματος είναι ευύπολητοι επιχειρηματίες, εφοπλιστές, βιομήχανοι, τραπεζίτες, μαφιόζοι, πολιτικοί, ανώτατοι κρατικοί και δικαστικοί λειτουργοί, αξιωματικοί του στρατού και της αστυνομίας, τελωνειακοί, ιατροδικαστές, διευθυντές φυλακών, δικηγόροι. Οι "συλληφθέντες μεγαλέμποροι ναρκωτικών" που η αστυνομία επιδεικνύει με τυμπανοκρουσίες στα ΜΜΕ, είναι στην πραγματικότητα μικρομεσαίοι που διακινούν σχετικά μικρές ποσότητες, που δουλεύουν ανεξέλεγκτα (σπάζοντας τις τιμές) και ανταγωνίζονται το κυρίαρχο κύκλωμα. Αυτός είναι ο μόνος λόγος που διώκονται και συλλαμβάνονται. [1] Άλλωστε, όπως είχε δηλώσει ο Ράμσεϋ Κλάρκ, υπουργός δικαιοσύνης των ΗΠΑ, "στις μεγάλες παρτίδες που πιάνονται, ο διώκτης γίνεται αυτόματα συνεταίρος του διακόμενου(!)" Το διεθνές ναρκοσυγκρότημα δεν θίγεται ούτε στο ελάχιστο, αλλά αντιθέτως απολαμβάνει την αμέριστη συμπαράσταση των κρατικών αρχών ασφαλείας (εννοείται, έναντι γενναιόδωρων ανταλλαγμάτων). Οι "ιεροί πόλεμοι κατά των ναρκωτικών" που κηρύσσονται από τα κράτη, έχουν μοναδικό αποτέλεσμα την αύξηση των τιμών και την περαιτέρω διόγκωση των κερδών του ολιγοπωλίου.

Ο μύθος του εγκληματία και ψυχασθενή τοξικομανή είναι ένα ύπουλο τέχνασμα της εξουσίας: από τη μια πλευρά τον χρησιμοποιεί ως αποδιοπομπαίο τράγο, στρέφοντας εναντίον του τη δυσaréσκεια και την εχθρότητα της κοινωνίας. Από την άλλη, με την επέμβασή του για να "προστατέψει" την κοινωνία από τον "εγκληματία ψυχοπαθή πρεζάκια", το κράτος προβάλλει απατηλά τον εαυτό του ως φύλακα άγγελο της κοινωνίας, συγκαλύπτοντας το γεγονός ότι η ίδια η εξουσία είναι η αιτία των χειρότερων κοινωνικών δεινών. Με αυτό το τέχνασμα, οι κρατούντες πετυχαίνουν να επιρρίψουν την απόλυτη ευθύνη για την τοξικομανία στο συγκεκριμένο άτομο, τον χρήστη (επειδή είναι "ανώμαλος", "ανήθικος", "αντικοινωνικό στοιχείο") και να συγκαλύψουν τις πραγματικές αιτίες της τοξικομανίας: τις κυριαρχικές και εκμεταλλευτικές σχέσεις, τον ανταγωνισμό, την αποξένωση, τη φτώχεια, τη νοσογόνο επίδραση των αυταρχικών θεσμών της πα-

τριαρχικής οικογένειας, του σχολείου, της μισθωτής δουλειάς, του στρατού, της εκκλησίας, που υποβιβάζουν τους ανθρώπους σε αντικείμενα και τους ενσταλάσσουν την ενοχή και την αυτοπεριφρόνηση. Αυτός ο μύθος δικαιώνει ως "υγιή" την απάνθρωπη κοινωνία του κέρδους, του καταναγκασμού και της κατανάλωσης, και ενισχύει τη θέση των εξουσιαστών και των εκμεταλλευτών.

"Δεν είναι αυτή καθαυτή η χρήση των παράνομων ψυχοτρόπων ουσιών που προάγει την εγκληματικότητα και την αρρώστια, αλλά αντίθετα είναι το πλέγμα της απαγόρευσης και της δίωξης που οδηγεί κατευθείαν και στην εγκληματικότητα και στην αρρώστια... Το τι θα κάνει και το τι δε θα κάνει ένας τοξικομανής, δεν καθορίζεται από το γεγονός ότι είναι τοξικομανής, αλλά από την ταξική [μάλλον: οικονομική, Σ.τ.Σ.] θέση του και τους νόμους της μαύρης αγοράς... Ο μέγαλοαστός τοξικομανής δεν έχει ανάγκη να κλέψει, να εκπορνευτεί και να κάνει μικροεμπορία ναρκωτικών, προκειμένου να εξασφαλίσει την ουσία που χρειάζεται..."[2]. Η δίωξη και η απαγόρευση λοιπόν, μαζί με τη συνακόλουθη τερατώδη αύξηση των τιμών, οδηγούν το χρήστη όχι μόνο στο έγκλημα αλλά και στην αρρώστια: ηγορεί για κερδοσκοπικούς λόγους (με τάλκ, μαρμαρόσκονη, στρυχνίνη κ.α.), η παραπληροφόρηση και η άγνοια, οι άθλιες συνθήκες λήψης, όλα αποτελέσματα της δίωξης και των νόμων της μαύρης αγοράς, ευθύνονται για το μεγαλύτερο μέρος (αν όχι για το σύνολο) των ασθενειών και των θανάτων που συνδέονται με τοξικομανιογόνα.

Ο θεσμός των "θεραπευτικών κοινοτήτων απεξάρτησης" έχει προκαλέσει καχυποψία σε ό,τι αφορά τους σκοπούς του και τα μέσα που χρησιμοποιεί. Θα δεχτούμε ως θετικό βήμα τη λειτουργία τέτοιων κοινοτήτων, μόνο αν πληρούν τους παρακάτω όρους: να είναι αυτοδιαχειριζόμενες, οικονομικά και διοικητικά ανεξάρτητες από το κράτος και το κεφάλαιο· οι χρήστες να εντάσσονται σ' αυτές οικειοθελώς και όχι υπό την απειλή φυλάκισης· να είναι άμεσα δημοκρατικές στον τρόπο λειτουργίας τους· να υιοθετούν ένα τρόπο ζωής που να καλλιεργεί τον αυτοσεβασμό, την αυτονομία και την υπευθυνότητα των μελών· να προωθούν την κοινωνική συνειδητοποίηση ώστε τα μέλη να γίνουν ικανά να δρουν για την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών που τους ώθησαν στην τοξικομανία. Δεν πρέπει όμως να έχουμε αυταπάτες για την αποτελεσματικότητα αυτών των κοινοτήτων. Ακόμα κι αν λειτουργούν υπό ιδανικές συνθήκες, ο αριθμός των ατόμων που μπορούν να περιθάλλουν είναι μηδαμινός, συγκριτικά με τον τεράστιο και σταθερά αυξανόμενο αριθμό των εθισμένων σε παράνομες και νόμιμες ουσίες.

Θα είμαστε αν αφελείς αν πιστεύαμε ότι όλες οι υπάρχουσες "θεραπευτικές κοινότητες" πληρούν τους όρους που προαναφέραμε. Πολύ φοβόμαστε ότι οι περισσότερες από αυτές (αν όχι όλες), είναι κρατικά ελεγχόμενα ιδρύματα που το καθεστώς τους καθορίζεται αποκλειστικά από τη διοικητική και ιατρική γραφειοκρατία· ότι λειτουργούν υπό αυταρχικούς κανονισμούς ψυχιατρείου και ότι οι τρόφιμοι έχουν ελάχιστα δικαιώματα. Φοβόμαστε ότι αυτά τα ιδρύματα έχουν σκοπό να ενοχοποιήσουν το άτομο-χρήστη ως "ανώμαλο" και να απενοχοποιήσουν τις νοσογόνες κοινωνικές δομές· ότι χειραγωγούν τους τροφίμους για να τους καταστήσουν πειθήνιους, εκμεταλλεύσιμους, και να τους "επανεντάξουν" στην "υγιή" κοινωνία προσαρμοσμένους στις "αξίες" της ιεραρχίας, του ανταγωνισμού και της παραγωγικότητας.[3]

Όσον αφορά την πρόταση της "αντιαπαγόρευσης" (την οποία υποστηρίζουν ακόμα και κρατικοί αξιωματούχοι), την θεωρούμε ημίμετρο. Η αποποινικοποίηση της χρήσης και η διάθεση τοξικομανιογόνων από νοσηλευτικά ιδρύματα, νομίζουμε ότι θα είναι βραχυπρόθεσμα θετικές, εφόσον θα έχουν τα εξής ευπρόσδεκτα αποτελέσματα: θα γίνει δυνατός ο έλεγχος της ποιότητας, θα βελτιωθούν οι συνθήκες λήψης και η πληροφόρηση, πράγματα που θα συμβάλλουν στη μείωση ή και στην εξάλειψη των θανάτων και των ασθενειών που συνδέονται με τοξικομανιογόνα· θα καταργηθεί η μαύρη αγορά, και θα πληγεί άμεσα η οικονομική και πολιτική ισχύς του ολιγοπωλίου· θα μειωθούν δραστικά οι τιμές, πράγμα που θα εξαλείψει τα κίνητρα της εγκληματικότητας των εθισμένων· θα σωθούν πολλοί χρήστες από το μαρτύριο της φυλάκισης· θα διαλυθεί η γοητευτική αύρα της παρανομίας που περιβάλλει τη χρήση και ελκύει ορισμένους νέους.

Όμως, οι κοινωνικές αιτίες όχι μόνο παραμένουν, αλλά και επιτείνονται. Από την άλλη πλευρά, η αποποινικοποίηση δε θα θίξει καθόλου τη νόμιμη τοξικομανία, η οποία είναι πολύ πιο διαδεδομένη και θανάσιμη από την παράνομη. Γι' αυτούς τους λόγους, δεν πιστεύουμε ότι αυτά τα προτεινόμενα μέτρα θα μειώσουν σημαντικά τον αριθμό των τοξικομανών.

Ορισμένοι εχθροί της κατεστημένης τάξης πραγμάτων θεωρούν ότι η εξουσία χρησιμοποιεί τοξικομανιογόνα όπως την ηρωίνη, το αλκοόλ και τα ψυχοφάρμακα ως πολιτικό όπλο. Ισχυρίζονται ότι το σύστημα προωθεί τεχνηέντως τη χρήση αυτών των ουσιών, επειδή η λήψη τους αναστέλλει τις διανοητικές λειτουργίες και προκαλεί την παθητικοποίηση, την πολιτική αδρανοποίηση και τη συμμόρφωση των χρηστών στις επιταγές της εξουσίας. Το ερώτημα που γεννά αυτή η θεωρία είναι: η τοξικομανία αποτελεί αιτία παθητικοποίησης και προσαρμογής, ή μήπως συμβαίνει το αντίστροφο; Μήπως η παθητικότητα, η συμμόρφωση, η ανευθυνότητα και η παραίτηση αποτελούν μέρος των αιτίων της τοξικομανίας και όχι αποτελέσματά της;

Μια παρόμοια θεωρία είναι ότι η εξουσία πλασάρει την ηρωίνη, το κράκ και άλλες παράνομες ουσίες για να πλήξει και να διαλύσει ομαδοποιήσεις και κινήματα που η ανάπτυξή τους κρίνεται ως βλαπτική για τα κυρίαρχα συμφέροντα. Και το ερώτημα που γεννιέται εδώ είναι: με ποιό τρόπο επενεργούν διαλυτικά αυτές οι ουσίες πάνω σ' ένα κίνημα; Με την υποτιθέμενη αποχαύνωση και παθητικότητα που προκαλεί η χρήση τους, ή με άλλους, έμμεσους τρόπους;

Όταν τα παράνομα ψυχοτρόπα αρχίζουν να διαδίδονται μέσα στο κίνημα, κάποια μέλη του θα γίνουν μικροέμποροι, άλλα μέλη θα γίνουν αγοραστές-χρήστες. Αυτές οι εμπορευματικές σχέσεις που διεισδύουν ύπουλα στο κίνημα καταστρέφοντας την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα, φαίνονται να είναι σημαντικός διαλυτικός παράγοντας. Άλλος παράγοντας παρακμής και αποσύνθεσης φαίνεται να είναι ο φόβος της ποινικής δίωξης που συνοδεύει τη χρήση παράνομων ψυχοτρόπων. Το μέλος μιας συλλογικότητας μαχόμενης κατά του κατεστημένου, γνωρίζει καλά ότι βρίσκεται στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής. Αν το συγκεκριμένο άτομο αρχίσει χρήση παράνομων ουσιών, ο κίνδυνος της καταστολής εντείνεται, επειδή είναι πολύ βολικό και εύκολο για το κράτος να απαλλαγεί από έναν αμφισβητία φυλακίζοντάς τον με την κατηγορία του "πρεζάκια" ή και του εμπόρου, και να τον χρησιμοποιήσει για να δυσφημήσει όλο το κίνημα. Επιπλέον, ο χρήστης γίνεται καχύποπτος, αρχίζει να υποψιάζεται ως χαφιέδες πρόσωπα του περιβάλλοντος του. Όταν αυτή η ανασφάλεια διαδοθεί μαζί με τη χρήση μέσα στο κίνημα, είναι λογικό ο κάθε χρήστης να αποφεύγει την ενεργό πολιτική-κοινωνική δράση, για να εκτίθεται λιγότερο στον κίνδυνο σύλληψης. Έτσι, το κίνημα φθίνει. Η δημιουργία αυτών των διαβρωτικών συνθηκών ανταγωνισμού, αποξένωσης, καχυποψίας, φόβου και ανασφάλειας, φαίνεται να είναι ο κύριος σκοπός των εξουσιαστών, όταν αυτοί οργανώνουν το πλασάρισμα παράνομων ουσιών μέσα σ' ένα κίνημα αμφισβήτησης.

Βλέπουμε εδώ μια σημαντική σκοπιμότητα που εξυπηρετεί η διατήρηση της ποινικής δίωξης της χρήσης ορισμένων ουσιών. Κάθε φορά που η εξουσία ποινικοποιεί μια δραστηριότητα, εντείνει τον έλεγχό της πάνω στην κοινωνία, δημιουργεί μια νέα κατηγορία εγκληματιών. Ο φόβος των υπηκόων της αυξάνεται και η όποια διάθεση για αντίσταση μειώνεται, επειδή όλο και περισσότεροι άνθρωποι έχουν να κρύψουν μια κάποια παράνομη πράξη η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως πρόσχημα για ποινική δίωξη εναντίον τους, στην περίπτωση που θα γίνουν "ενοχλητικοί" για τους κρατούντες.

Επειδή είμαστε κατηγορηματικά αντίθετοι σε κάθε ψυχολογική και σωματική εξάρτηση, διαφωνούμε με τη χρήση ψυχοτρόπων. Όμως, επειδή θεωρούμε τον κάθε άνθρωπο κύριο του σώματός του, θεωρούμε δικαίωμα του να εισάγει στο αίμα του όποια ουσία θέλει, υπό την προϋπόθεση ότι αναλαμβάνει ο ίδιος αμέσως την ευθύνη για τη λήψη και ότι ο ίδιος είναι ο μόνος που θα υποστεί τις πιθανές επιπτώσεις της.

Η τοξικομανία και η κυριαρχία είναι σύμφυτες και αλληλοϋποστηριζόμενες. Έχουν τις ρίζες τους στην ανευθυνότητα των ανθρώπων, στον αυταρχισμό τους, στην αφέλειά τους και στη μαζοχιστική τους τάση να υποτάσσονται σε αυθεντίες και να ζητούν από αυτές τη λύση των προβλημάτων τους. Αυτό που εμείς έχουμε να προτείνουμε είναι η συνειδητή καλλιέργεια από τον καθένα μας της προσωπικής υπευθυνότητας και αυτονομίας, της ικανότητας να συνάπτουμε διαπροσωπικές σχέσεις ισοτιμίας, αλληλεγγύης και ειλικρίνειας.

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ-ΚΟΙΝΟΤΙΣΤΩΝ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΒΙΒΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΡΘΡΩΝ

1. Π.ΚΑΝΕΛΛΑΚΗΣ: Ναρκωτικά [άρθρο στην "Ελευθεροτυπία" 3/1/91]

2. ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΓΡΙΒΑΣ: ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟΣ ΤΡΑΓΟΣ [εκδ. Μαλλιάρης]
3. [του ίδιου] ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ [Εκδοτική Θεο/νίκης]
4. [του ίδιου] ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ [Εκδ. Θεο.]
5. GUIDO BLUMIR: ΗΡΩΙΝΗ [Νέα Σύνορα]
6. THOMAS SZASZ: ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ [Αβραάμ]
7. Περιοδικό ΤΕΤΡΑΔΙΑ Νο 20, αφιέρωμα: ναρκωτικά

Εκδόθηκε πρόσφατα από τις εκδόσεις "Ελεύθερος Τύπος", σε μετάφραση Ο.Α/Κ.-Κ. το βιβλίο του Λουίτζι Φάμπρι "Αστικές Επιδράσεις στον Αναρχισμό". Οι φίλοι που μένουν εκτός Αθηνών και θα ήθελαν να το προμηθευθούν μπορούν να μας στείλουν 120 δρχ. στη διεύθυνση Τ.Θ.76148, Τ.Κ. 17110, Ν. Σμύρνη, Αθήνα.

Ο κόσμος είναι ένα γκέτο

Ακούστε με, μαύροι αδερφοί,/λευκοί αδερφοί, ακούστε:/Άκουσα τα λόγια/που απλώσαν συρματοπλέγμα/να σας χωρίσουν,/άκουσα τα λόγια/-Βρωμονέγρο, λευκό σκουπίδι τιποτένιο-/Και τα 'πε το ίδιο στόμα./ Αδέρφια, ακούστε με καλά,/και τα 'πε το ίδιο στόμα.

(Ρόμπ. Ε. Χέιντεν, "Λόγος", από το "Νέγρικα και άλλα ποιήματα", εκδ. "Βιβλιοφιλία", 1991)

Τις τελευταίες ημέρες του περασμένου Απρίλη, κάηκε το Λος Άντζελες.

Τις ίδιες μέρες, στην Αμερική, πέθανε ο Γουίλμπουρ Μιλς, πρόεδρος της επιτροπής Κονδυλίων της Βουλής των Η.Π.Α. επί δεκαοχτώ έτη, επιτροπή που ελέγχει ουσιαστικά την οικονομική πολιτική της χώρας. Η φυσιογνωμία του συμπύκνωνε τις πιο συντηρητικές, ρατσιστικές και πουριτανικές τάσεις της αμερικάνικης κοινωνίας. Ήταν ο "άνθρωπος" που είχε δηλώσει δημόσια ότι "αν ο θεός ήθελε να κάνει τους νέγρους ανθρώπους σαν κι εμάς, δεν είχε λόγο να τους κάνει μαύρους για να τους ξεχωρίζουμε". [Εφ. "ΤΟ ΒΗΜΑ", 10/5/92]. Η φράση αυτή συνοψίζει και την στάση των WASP (Λευκοί Αγγλο-Σάξωνες Προτεστάντες), της κλίκας που κατέχει την οικονομική και πολιτική εξουσία στις Η.Π.Α. (μολονότι την μοιράζεται με την Ιταλική, την Ιαπωνική ή την Κορεάτικη Μαφία). Η πολιτική αυτής της κλίκας έναντι του έγχρωμου πληθυσμού, εδώ και πάνω από τρεις αιώνες, παραμένει η ίδια: εργάζεται άοκνα για την οικονομική και πολιτική εξουδετέρωσή του, ακόμη και αν γι' αυτή είναι απαραίτητη η φυσική εξολόθρευσή του.

Η δεκαετία του '60 έφερε την άνοδο τόσο της πολιτικής όσο και της κοινωνικής συνείδησης των μαύρων, των Πορτορικανών και των τσικάνος (που κατάγονται από το Μεξικό και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής). Η άνοδος αυτή εκφράστηκε με την εμφάνιση οργανωμένου κινήματος για τα δικαιώματα των έγχρωμων στα πλαίσια του ευρύτερου κινήματος μετασχηματισμού της αμερικανικής κοινωνίας.

Η ευρεία διάδοση των τοξικομανιογόνων στα γκέτο, οι εσωτερικές αντιθέσεις και αντιφάσεις και ο απηνής διωγμός των έγχρωμων ακτιβιστών από το σύμπλεγμα Βιομηχανία-Στρατός-Αστυνομία-Χριστιανικές οργανώσεις-Ακροδεξιές ομάδες-Μαφία και κυρίως ο απομονωτισμός των οργανώσεων των εγχρώμων είναι μερικοί από τους λόγους που προκάλεσαν την διάλυση του κινήματος. Γεγονός που επέτρεψε στο παραπάνω "σύμπλεγμα" να περάσει στην αντεπίθεση.

Έχοντας χαράξει από πολύ παλιά τα όρια των δραστηριοτήτων των διαφόρων στρωμάτων της αμερικανικής κοινωνίας —αλλά και των διαφόρων φυλετικών ομάδων— οι εξουσιαστές των Η.Π.Α. ώθησαν μεγάλα ποσοστά του πληθυσμού (λευκών και εγχρώμων αδιακρίτως) στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Αυτό το άτυπο απαρτχάιντ εδραίωσε από νωρίς στην συνείδηση όλων των κατοίκων της χώρας την αντίληψη ότι η ομάδα (φυλετική,

οικονομική ή άλλη) στην οποία ανήκουν, είναι οπωσδήποτε διαφορετική από τις άλλες και, συνεπώς, έχει να αντιμετωπίσει τα "δικά της" προβλήματα. Η συνεχής εισροή μεταναστών κυρίως από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής, σε αναζήτηση μιας καλύτερης τύχης, ενέτεινε τόσο την φτώχεια στο εσωτερικό των διαφόρων γκέτο όσο και την αποξένωση των διαφόρων εθνοτήτων μεταξύ τους — μια και πολλές φορές δεν μιλούν καν την ίδια γλώσσα (!).

Έτσι, στις γιγαντούπολεις των Η.Π.Α. συγκεντρώθηκε σιγά-σιγά μια τεράστια μάζα ανθρώπων που ζει σε άθλιες συνθήκες, χωρίς την στοιχειώδη υγειονομική κάλυψη ή παιδεία. "Στο σχολείο μου καλός μαθητής είναι εκείνος που μπαίνει στην τάξη και δεν κατουράει τον καθηγητή" λέει ένας καθηγητής σε σχολείο του γκέτο, στην ταινία "Η Απατηλή Λάμψη της Ματαιοδοξίας". Ο πληθυσμός αυτός σπάνια έχει κάποια "εγκεκριμένη" ασχολία. Στις περισσότερες περιπτώσεις εργάζεται από δω κι από κει ή ζει κυρίως από παράνομες δραστηριότητες.

Μιά από αυτές είναι και το μικρεμπόριο ναρκωτικών. Τα τελευταία, σε συνδυασμό με την παρακμή του αυθεντικού κοινοτικού αισθήματος, έγιναν το κέντρο γύρω από το οποίο σήμερα περιστρέφεται η ζωή ολόκληρου του γκέτο. Ας δούμε με ποιό τρόπο:

Όταν το κίνημα για τα δικαιώματα των εγχρώμων διαλύθηκε, έπαψε σιγά-σιγά να υπάρχει ο ενοποιητικός δεσμός ανάμεσα στους κατοίκους των γκέτο. Έπαψε, δηλαδή, να υπάρχει η ιδέα εκείνη γύρω από την οποία περιστρεφόταν τουλάχιστον για μια δεκαετία (ίσως και περισσότερο) η δραστηριότητα των εγχρώμων. Το κενό συμπληρώθηκε πολύ εύκολα από τα ναρκωτικά. Και επειδή η τάση των εφήβων για ομαδοποίηση δεν θα εξαιρούσε φυσικά τις φτωχογειτονιές του Λος Άντζελες και της Νέας Υόρκης, δημιουργήθηκε το φαινόμενο των "συμμοριών". Φαινόμενο που υπάρχει φυσικά εδώ και χρόνια, μόνο, όμως, πρόσφατα άρχισε να επικεντρώνεται στο εμπόριο ναρκωτικών και στην "προστασία"

των μικρομάγαζων του γκέτο. Εφόσον, πολύ φυσικά, η συμμορία βασίζεται στην κοινότητα του γλωσσικού ιδιώματος, του χρώματος και της φυλετικής καταγωγής, εξυπακούεται ότι οι διαχωρισμοί εντείνονται. Γεγονός που οδηγεί συχνά στους λεγόμενους "πολέμους των συμμοριών". Δεν πρόκειται εδώ για τις συγκρούσεις μεταξύ των διαφόρων "οικογενειών" της Μαφίας αλλά, σε μικρογραφία, για τις συγκρούσεις μεταξύ συμμοριών αποτελούμενων από δεκαπεντάχρονους για τον έλεγχο, λ.χ. ενός οικοδομικού τετραγώνου (!). Ο έλεγχος συγκεκριμένης εδαφικής επικράτειας από κάθε "συμμορία", αντικατοπτρίζει την — υψηλότερου επιπέδου φυσικά — κατανομή του ελέγχου ανάμεσα στις "οικογένειες" της Ιταλικής, της Γιαπωνέζικης, της Κινέζικης ή της Κορεάτικης Μαφίας. Οι τελευταίες, σε αγαστή σύμπνοια με τα υπόλοιπα μέλη του Συμπλέγματος (βιομηχανίες, κυβέρνηση, Εφ-Μπι-Άι κ.λπ.) ήταν, εξάλλου, και εκείνες που προώθησαν και στήριξαν την λογική των "συμμοριών" με σκοπό την επέκταση της αγοράς των ναρκωτικών στο γκέτο. Οι νεαροί μαύροι, οι πορτορικανοί και οι τσικάνοι ασφυκτιούν, βέβαια, σε ένα οικονομικό καθεστώς που αποδίδει στους μεγαλέμπορους τεράστια κέρδη, ενώ αφήνει τους ίδιους να σέρνονται, δέσμιοι του κράκ και της ηρωίνης.

Από την άλλη, η πολιτική περιθωριοποίηση των εγχρώμων αυξάνεται. Ιδιαίτερα οι μαύροι, η μόνη φυλετική ομάδα που βρίσκεται στην Αμερική, εν τέλει, χωρίς την θέληση της, μαθαίνουν από την γέννησή τους ότι η αλλαγή των συνθηκών ζωής τους δεν εξαρτάται από τις εκλογές. Έτσι, αδιαφορούν πλήρως για την πολιτική, μαζί με το 50% περίπου του πληθυσμού των Η.Π.Α που έχει δικαίωμα ψήφου. Η προβολή εγχρώμων υποψηφίων (όπως ο Τζέση Τζάκσον) ή και η εκλογή μαύρων δημάρχων (όπως ο δήμαρχος του Λος Άντζελες) καθώς και η "είσοδος" ενός ποσοστού των μαύρων στις τάξεις των προνομιούχων δημοσίων ή ιδιωτικών υπαλλήλων είναι το μέσο της "προοδευτικής" τάσης των εξουσιαστών με σκοπό την περαιτέρω διαίρεση των μαύρων σε "κακούς" και "καλούς" (ή "Όρεο κούκισ" — από την μάρκα ενός γλυκίσματος με επικάλυψη μαυρης σοκολάτας και γέμιση άσπρης κρέμας). Η ψήφισή, από την δεκαετία του '60 και μετά, δεκάδων νόμων που επέβαλαν τυπικά την πλήρη κοινωνική και πολιτική εξομείωση των πολιτών των Η.Π.Α. χρησίμευσε για την απόκρυψη μιας πραγματικότητας, εντελώς διαφορετικής.

Λόγου χάριν, παρ' όλα τα ευχολόγια (ή και τα τηλεοπτικά σήριαλ!), η αστυνομία των περισσότερων πολιτειών περιλαμβάνει ελάχιστους έγχρωμους, γεγονός που έχει σημαντικότερες συνέπειες απ' όσες διαφαίνονται με την πρώτη ματιά. Αρκεί να σκεφτούμε ότι ο μπάτσος που περιπολεί στους δρόμους του γκέτο αποτελεί την αμεσότερη εκδήλωση της εξουσίας για τον νεαρό έγχρωμο (αλλά και για τον μεσόκοπο που έχει αναμνήσεις από την καταστολή των εξεγέρσεων της δεκαετίας του '60 από τον στρατό

στο Ουάτς και από την αεροπορία στο Νήτροϊτ). Αυτό, συμβάλλει τα μέγιστα στον "χρωματισμό" της εξουσίας. Η τελευταία, για τον κάτοικο του γκέτο, είναι πρώτα και κύρια λευκή. Σε αντίθεση με την δεκαετία του '60 οπότε η οικονομικοπολιτική φύση της εξουσίας ήταν εμφανέστερη, έστω και μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς μιας μαρξιστο-μαο-αναρχοειδούς ιδεολογικής σύγχυσης και έστω κι αν οι Μαύροι Πάνθηρες για παράδειγμα είχαν επιβάλει στο γκέτο την δική τους εξουσία αντικαθιστώντας εκείνη της αστυνομίας.

Αυτός ο ρατσιστικός-από-την-ανάποδη προσανατολισμός της εξεγερσιακής διάθεσης των μαύρων και των τσικάνος φαίνεται ότι ευνοείται από τους εκπροσώπους του "Συμπλέγματος" σε κάθε περιοχή για να αποφεύγεται η ένωση των εγχρώμων απόκληρων με τους λευκούς ομοίους τους. Οι τελευταίοι, σύμφωνα με πολύ πρόσφατα στοιχεία, αποτελούν το 30% του ενεργού "λευκού" δυναμικού στη χώρα. Με συνέπεια, αυτή τη στιγμή, κάθε φυλετική ομάδα να στρέφεται εναντίον όλων των άλλων, γεγονός που ενισχύεται και από την οικονομική διαστρωμάτωσή τους: οι γιαπωνέζοι και οι κορεάτες λ.χ. είναι κυρίως "μεσαίοι" έμποροι ηρωίνης με νόμιμη κάλυψη (καθαριστήρια, εστιατόρια κ.λπ.) ενώ οι τσικάνος είναι μικρέμποροι κοκαΐνης, οι μαύροι διακινούν το "κρακ" κ.ο.κ. Ο ρατσισμός αυτός είναι δυνατόν να φτάσει σε φαιδρά επίπεδα όταν πολλά μουσικά συγκροτήματα ραπ-σκρατς μουσικής που είναι από τους πιο βίαιους, σε λεκτικό επίπεδο, πολιτικάντηδες του γκέτο, επιτίθενται με τους στίχους τους στους ... Εβραίους, συμφωνώντας έτσι με την ... υψηλού επιπέδου επιχειρηματολογία της Κου-Κλουξ-Κλαν (!). Από την άλλη, η απλουστευτική ως γελοία ταύτιση των μαύρων με το προλεταριάτο και των λευκών με την εξουσία, άποψη που, όπως είδαμε, δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα, έχει και μια άλλη, καθοριστική συνέπεια: προκαλεί την θωράκιση μιας υποτυπωδώς προκατειλημμένης λευκής πλειοψηφίας και την εμποδίζει έτσι να αλλάξει ενδεχομένως στάση και να επιθυμήσει πραγματικά μια πολυ-πολιτισμική και πολυ-φυλετική κοινωνία, καταργώντας τους διαχωρισμούς. Πολύ φυσικά: ο ρατσισμός του ενός αφυπνίζει τον ρατσισμό του άλλου.

Το ξέσπασμα στο Λος Άντζελες, μια πόλη όπου τα παραπάνω προβλήματα εκδηλώνονται με διπλάσια ένταση απ' ό,τι στην υπόλοιπη χώρα, μια πόλη όπου μόνο το 37% του πληθυσμού είναι λευκοί, μια πόλη με μαύρο δήμαρχο και κατάλευκη αστυνομία, φαίνεται, επομένως, κάπως ... φυσικό. Ο ξυλοδαρμός ενός νεαρού μαύρου από τέσσερις μπάτσους και η αθώωση των τελευταίων αποτέλεσε το έναυσμα για μια σύγκρουση στην οποία μαύροι επιτίθονταν σε κορεάτικα καταστήματα και κορεάτες σκότωναν μαύρους. Ταραχές της ίδιας ή μικρότερης έντασης έγιναν και σε άλλες πόλεις των Η.Π.Α. ενώ, στην Νέα Υόρκη, μαύροι ξυλοκόπησαν λευκούς που θέλησαν να τους συμπαρασταθούν.

Τα πολιτικά παρασκήνια της εξέγερσης έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Επί μήνες πριν την εξέγερση, οι εφημερίδες ασχολούνταν με την διαφωνία που είχε προκύψει

ανάμεσα στον δήμαρχο και τον αρχηγό της αστυνομίας. Ο δεύτερος, τυπικά υφιστάμενος του πρώτου, ουσιαστικά, όμως, υφιστάμενος του "Συμπλέγματος", παρεμπόδιζε με κάθε τρόπο το "ανανεωτικό" πρόγραμμα του δημάρχου για πρόσληψη περισσότερων μαύρων στην αστυνομία. Η διαφωνία κορυφώθηκε με την υποβολή παραίτησης από τον αρχηγό της αστυνομίας που εξακολουθούσε, όμως, να ασκεί τα καθήκοντα του. Τρεις μέρες πριν το ξέσπασμα της εξέγερσης, ο τελευταίος έστειλε εγκύκλιο σε όλα τα αστυνομικά τμήματα με την οποία συνιστούσε στα "όργανα της τάξης" να αντιδράσουν με ηλιότητα σε περίπτωση βίαιων ταραχών. Τα "όργανα" ακολούθησαν τις οδηγίες και άφησαν τους έγχρωμους να σκοτώνονται μεταξύ τους επιτηρώντας την κατάσταση με διακριτικότητα. Ακόμη και η κινητοποίηση της εθνοφυλακής και του στρατού έγινε, όπως φάνηκε, με σκοπό την προστασία των πλουσίων συνοικιών της πόλης. Ταυτόχρονα, βέβαια, εξολοθρεύονταν από ακροβολιστές οι προεξάρχοντες στις ταραχές. Ο στρατηγός Μάξγουελ Τέιλορ δήλωνε, μιλώντας στην τελευταία τάξη της Διεθνούς Αστυνομικής Ακαδημίας το 1965: "[Το Βιετνάμ] μας δίδαξε ότι είναι απαραίτητη μια ισχυρή αστυνομική δύναμη και μια ισχυρή αστυνομική οργάνωση συλλογής πληροφοριών για να βοηθά στον έγκαιρο εντοπισμό των συμπτωμάτων μιας επερχόμενης ανατρεπτικής κατάστασης" [Χέρμαν-Ο' Σάλλιβαν, "Η Βιομηχανία της "Τρομοκρατίας""]. Η διείσδυση χαφιέδων στις επικίνδυνες περιοχές αποτελεί, λοιπόν, ένα από τα κύρια όπλα της εξουσίας για να επιτύχει την πρόληψη των ανατρεπτικών δραστηριοτήτων και την έγκαιρη οργάνωση της τακτικής της έναντι αυτών. Η καταστολή τους είναι απλώς ένα από τα μέσα αντιμετώπισής τους.

Ήδη από το 1965 οι καταστασιακοί είχαν παρατηρήσει: "Όσοι λευκοί απορίπτουν

αυτόν τον ρόλο [του παθητικού καταναλωτή] δεν έχουν ελπίδες παρά μόνον αν ενοποιούν όλο και περισσότερο τον αγώνα τους με τον αγώνα των Μαύρων (...) Αν μπροστά στην ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα η συμμαχία τους διασπαστεί, μοιραία θα αναπτυχθεί ένας μαύρος εθνικισμός που θα καταδίκασε την κάθε πλευρά σε μια σύγκρουση σύμφωνα με τα παλιά μοντέλα της κυρίαρχης κοινωνίας" (η υπογράμμιση δική μας). [Από το βιβλίο "Το Ξεπέρασμα της Τέχνης", Κ.Δ. τεύχος 10, σελ. 336]

Ακολούθησε η συντριβή του κινήματος του '60.

Αν κάτι κατέδειξε το Λος Άντζελες, τουλάχιστον σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε στην διάθεσή μας μέχρι τώρα, δεν είναι ότι ...επίκειται η επανάσταση ή ότι οι προλετάριοι λεηλατώντας αμφισβητούν το εμπόρευμα [βλ. το πιο πάνω βιβλίο, σελ. 330κ.ε.] ή άλλα τέτοια φαιδρά. Αντίθετα, κατέδειξε ότι ο ρατσισμός είναι η κύρια διαλυτική δύναμη ανάμεσα στα λαϊκά στρώματα. Κατέδειξε ακόμη, ότι κανένα κίνημα δεν θα έχει ποτέ καμιά πιθανότητα εδραίωσης, επέκτασης και, κυρίως, μετασχηματισμού των κοινωνικών συνθηκών αν δεν ενέχει στους κόλπους του σαφείς θέσεις για τον τρόπο οργάνωσής του και για τον τρόπο δράσης του τουλάχιστον. Αν δεν έχει κατανοήσει ότι θα πρέπει να υπερβεί στο επίπεδο της καθημερινής ζωής τα προβλήματα εκείνα που αφορούν, σήμερα περισσότερο από ποτέ, το σύνολο του πληθυσμού.

Αν δεν συμβαίνουν τα παραπάνω, τόσο ως υποκειμενικές συνθήκες ύπαρξης όσο και ως αντικειμενικές υλικές συνθήκες, η μοίρα αυτών που εξεγείρονται θα είναι τραγικά όμοια: θα συνεχίσουν να σκοτώνονται (με χίλιους τρόπους, μεταφορικά και στην κυριολεξία) μεταξύ τους.

(Ο.Α/Κ.-Κ.)

ΠΕΡΙ ΦΑΛΑΓΓΑΣ, ΗΛΕΚΤΡΟΣΟΚ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ

" Το αστυνομικό σώμα και οι τάξεις των υπαλλήλων φυλακών προσελκύουν πολλές ανώμαλες προσωπικότητες, επειδή αυτές οι θέσεις παρέχουν νόμιμες οδούς για συμπεριφορά επιβολής πόνου και εξουσίας [πάνω σε άλλα άτομα], και επειδή μια τέτοια θέση παρέχει στον κάτοχό της υψηλό βαθμό ασυλίας."

H. VON HENTIG [εγκληματολόγος]
"Ο εγκληματίας και το θύμα του"

Οργή και αγανάκτηση προκάλεσε στη δημοκρατική ελληνική κοινωνία και στη λαο-πρόβλητη κυβέρνηση η κατάπτυστη έκθεση της ανθελληνικής οργάνωσης "Διεθνής Αμνηστία", η οποία, επικαλούμενη "στοιχεία" χαλκευμένα απο αντεθνικούς κύκλους, καταγγέλλει δήθεν "βασανιστήρια" σε ελληνικά αστυνομικά τμήματα και σωφρονιστικά ιδρύματα. Η υγιώς σκεπτόμενη πλειοψηφία των Ελλήνων, πιστή στα εθνικά και δημοκρατικά ιδεώδη του Λόττο, της θέσης στο δημόσιο, του "Τόλημ και Γοητεία", της LACOSTE, του Γκάλλη, της Αστρολογίας και της BMW 316— θα συντρίψει στη γένεσή της αυτή τη διεθνή εκστρατεία συκοφαντίας, που έχει σκοπό να πλήξει την εθνική μας ενότητα και το δημοκρατικό μας πολίτευμα, σε εποχές κρίσιμες για τα εθνικά μας θέματα.

Οι Έλληνες αστυνομικοί και σωφρονιστικοί υπάλληλοι, --ανέκαθεν διακρινόμενοι για το λαμπρό δημοκρατικό και ανθρωπιστικό τους ήθος, καθώς και για τις υψηλές επιδόσεις τους σε πατροπαράδοτες αθλοπαιδιές όπως η φάλαγγα, η σκοποβολή επι ζωντανού στόχου, το ηλεκτροσόκ, το ποδόσφαιρο με παΐδια, κλπ— δεν θα πτοηθούν από τις συκοφαντικές επιθέσεις, ούτε θα γίνουν υποχωρητικοί και μαλθακοί. Θα σταθούν στο ύψος της αποστολής τους, ως άξιοι διάδοχοι του Μπάμπαλη και του Μάλλιου, και θα συνεχίσουν να μεταχειρίζονται τους αυθάδεις, τους κλέφτες, τους ναρκομανείς, τους διαδηλωτές, τους μετανάστες και τα λοιπά εγκληματικά στοιχεία, με τη γνωστή αβρότητα.

(Ο.Α/Κ.-Κ.)

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στην διεύθυνση:

Τ.Θ. 76148

Τ.Κ. 17110

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ - ΑΘΗΝΑ